

Î N C H E I E R E

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rumitox”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Rumitox” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rumitox” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 12 martie 2015 prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 29 ianuarie 2014, SRL „Rumitox” a depus cererea de chemare în judecată împotriva IFA pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 27 noiembrie 2013 IFS pe mun. Chișinău a emis decizia nr. 3347/2/7 de sancționare a SRL „Rumitox”.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare a la data de 24 decembrie 2013 a depus o cerere prealabilă solicitând anularea acesteia, însă pînă la data de 23 ianuarie 2014 nu a primit nici un răspuns.

Menționează reclamantul că nu este de acord cu decizia de sancționare nr. 3347/2/7 din 27 noiembrie 2013 și consideră că este ilegală.

Astfel, indică că conform pct.1.1 al deciziei de sancționare, SRL „Rumitox” neîntemeiat a dedus cheltuielile legate de reparația drumului în valoare de 2 172 252 lei, deoarece nu dispune de astfel de mijloace fixe ca drum.

Sub acest aspect, susține că reclamantul că este proprietarul bunurilor aflate pe adresa mun. Chișinău, str. Ancara 6, constituite din terenul pentru construcții, clădirea cu depozitele și oficiile, un spațiu destinat depozitării și păstrării transportului și drumul de acces pe teritoriul depozitelor, care și a fost reparat, deoarece se află pe coastă de deal și este susceptibil la eroziune.

De altfel, indică că drumul de acces pe teritoriul depozitelor este o parte integrantă a terenului ce-l deține în proprietate și se află la balanța întreprinderii, iar ca urmare poziția pîrîtului în privința cheltuielilor în valoare de 2 173 252 lei sunt neîntemeiate.

Totodată, indică că conform deciziei de sancționare SRL „Rumitox” neîntemeiat a dedus cheltuielile legate de înlocuirea firelor electrice (lucrări și materiale) în valoare de 889 388 lei, din motivul că SA „Hideco”, care a efectuat lucrările respective nu dispune de astfel de materiale.

Consideră că și aceste concluzii ale pîrîtului sunt neîntemeiate, deoarece recepționarea lucrărilor de la SA „Hideco” sunt confirmate prin documente justificative, fapt menționat și în actul de control, iar neluarea la evidență a materialelor de către un alt agent economic nu servește temei de recunoașterea nulă a efectuării lucrărilor de schimbare a utilajului și de sancționare a SRL „Rumitox” pentru încălcările depistate la alt agent economic în contextul alin. 1), art. 11 Cod Fiscal.

Mai susține că în pct. 1.2 a deciziei de sancționare este indicat, că în anul 2009, SRL „Rumitox” nu a calculat impozitul în mărime de 15 % din suma depășirii cheltuielilor aferente donațiilor în scopuri filantropice, iar ca urmare întreprinderii i-a fost calculat impozitul necalculat în sumă de 6 000 lei.

Consideră reclamantul, că și în acest sens decizia pîrîtului este incorectă, deoarece SRL „Rumitox” a transferat în scopuri filantropice o sumă totală de 40 000 lei și în acest caz urmează a fi calculat impozitul din suma depășirii, dar nu din toată suma transferului, cum a calculat organul fiscal.

În pct.1.4 a deciziei de sancționare este indicat că în anul 2011 SRL „Rumitox”, contrar prevederilor alin. (1) și (2) art. 92 Cod Fiscal, în luna mai a micșorat suma impozitului cu 1285 lei, iar în luna noiembrie a majorat cu 43 lei.

Indică că prevederile art. 92 alin. (1) și (2) Cod fiscal nu reglementează modul, procentul, mărimea sau cuantumul calculării impozitului și nu au nici o atribuție la majorarea sau micșorarea volumului impozitului, aceasta fiind reglementată de alte articole din cod fiscal.

Conform pct 1.5 al deciziei IFS pe mun. Chișinău, SRL „Rumitox” a diminuat TVA aferent livrărilor cu suma de 2 789 960 lei, condiționată de relațiile specifice, ceea ce contravine al. 1 art. 99 Cod fiscal, însă concluziile respective poartă un caracter declarativ, neavînd la bază nici o argumentare.

Susține că conform aprecierilor subiective ale inspectorilor fiscali, SRL „Rumitox” a efectuat livrări de mărfuri în adresa, agenților economici la un preț mai mic decît cel de piață.

Astfel, remarcînd art. 5 alin. (21) și (26) Cod fiscal, indică că, drept surse de informație despre prețurile de piață la momentul încheierii tranzacției servesc: informația organelor de stat de statistică și a organelor care reglementează formarea prețurilor, iar în lipsa acestor date, informația din presă sau de la burse. Cu toate acestea contribuabilul are dreptul să prezinte organelor fiscale informația din alte surse despre prețurile de piață la momentul transmiterii mărfurilor serviciilor, iar organele fiscale au dreptul să folosească informația prezentată dacă există motive de a o considera veridică.

Prin urmare, este cert că IFS nu indică în actul de control și decizia emisă, care mărfuri au fost livrate la prețuri mai mici decît cele de piață, în adresa căror agenți economici, ce cantitate de marfa, ce preț a fost aplicat de către SRL „Rumitox” și care era prețul de piață a mărfii la acel moment, cum a fost determinat prețul de piață și depășirea acestuia în sensul micșorării sub valoarea de piață.

Totodată, IFS nu a luat în considerație că în cadrul activității de antreprenariat există diferite categorii de clienți, în dependență de perioada de conlucrare, volumul

operațiunilor, perioada de achitare a prețului și respectiv pentru fiecare sînt determinate prețuri diferite, însă nici într-un caz aceste prețuri nu sînt mai mici decît cele de piață, în sensul prevăzut de codul fiscal.

Aceleași argumente se referă și la încălcarea presupusă de IFS a art. 97 (4) Cod fiscal, precum că întreprinderea a vîndut marfa cu un preț mai mic decît prețul de sinecost, nespecificînd nimic despre marfa realizată, prețul acesteia și respectiv sinecostul ei, modul de apreciere sau calculare.

Astfel, Decizia IFS din 27 noiembrie 2013 prin care se constată diminuarea TVA în sumă de 2 789 960 lei, ca urmare a livrării mărfurilor sub nivelul prețului de piață, este absolut nefondată și urmează a fi anulată.

Mai indică reclamantul că în punctul 1.6 al deciziei IFS este indicat că contrar prevederilor art. 99 alin. (4) Cod fiscal, SRL „Rumitox” nu a calculat TVA în sumă de 104 211 lei aferentă procurărilor producției care după părerea IFS nu ține de activitatea de întreprinzător și nu trebuiau suportate de SRL „Rumitox”.

În acest sens menționează reclamantul că avea dreptul să fabrice producția de reclamă a mărcilor comercializate, să suporte cheltuieli pentru acestea pentru stimularea vînzărilor și mărirea volumului acestora, contribuabilul avea și dreptul de a deduce TVA achitat furnizorilor de producție de poligrafie, în conformitate cu art. 102 (1) Cod fiscal.

Suplimentar, afirmă că reieșind din prevederile art. 292 alin. (1) Cod civil, care reglementează bunul principal și bunul accesoriu, separarea temporară a unui bun accesoriu de bunul principal nu-i înlătură această calitate.

Iar sub acest aspect indică că producția de reclamă este un bun accesoriu a producției de bere și sucuri care însoțesc, marfa dată și contribuie la întrebuințarea economică a acestora, mărirea volumului și prețului producției livrate.

Producția de reclamă, are aceiași calitate juridică ca și ambalajul produselor livrate, cutiilor, palete, pelicula, sticherelor, ș.a. accesorii care contribuie întrebuințării economice a produselor principale (bere, suc) și care deja sînt incluse în prețul mărfii și nu se specifică separat.

În circumstanțele date este evident că concluziile IFS precum că producția de reclamă nu ține de activitatea de antreprenariat și a fost transmisă fără plată este lipsită de suport juridic și nu poate sta la baza deciziei din 27 noiembrie 2013.

În punctul 1.8 al deciziei IFS este indicat că contrar prevederilor alin. (1) art.102 și alin. (1) art. 115 Cod fiscal, SRL „Rumitox” neîntemeiat a trecut în cont TVA în sumă de 1 220 178 lei aferentă procurărilor de la SRL „Malul Nistrean”, deoarece ultima nu a declarat și nu a achitat TVA respectiv la buget.

Menționează reclamantul că SRL „Malul Nistrean” a fost anulată ca subiect al impunerii cu TVA la data de 17 august 13, iar SRL „Rumitox” a avut relații cu firma în cauză pîna la anularea acesteia ca plătitor de TVA, iar acest fapt nu servește motiv pentru anularea tranzacțiilor respective și calcularea companiei SRL „Rumitox” TVA în suma sus indicată.

Concomitent, relatează că pîrîtul nu invocă comiterea cărorva încălcări a legislației fiscale prin cele descrise și nici nu indică cu ce scop a făcut constatările menționate.

În acest context invocînd prevederile art. 231 din Codul fiscal care reglementează noțiunea și temeiurile tragerii la răspundere pentru încălcare fiscal, indică reclamantul că nefiind vorba despre careva încălcări fiscale comise de SRL

„Rumitox” nu era necesară în stipularea relațiilor descrise mai sus nici în actul de control, nici în decizie.

Cu atât mai mult cu cât, conform Deciziei Consiliului Coordonator al IFS din 11 mai 2004, s-a stabilit că, începând cu 11 mai 2004, acționând în strictă corespundere cu cerințele art.102 Cod Fiscal, inspectoratele fiscale urmează să excludă practica de lipsire de dreptul la trecere în cont a sumelor TVA din motivul neachitării/nedeclarării lor de furnizorii mărfurilor serviciilor.

Respectiv, Consiliul Coordonator al IFPS a stabilit prin hotărârea emisă că cumpărătorul nu poate răspunde pentru furnizorii mărfii sau prin acțiunile, inacțiunile acestuia, cu atât mai mult pentru faptele furnizorilor săi, ceea ce corespunde și art. 231 Cod Fiscal.

Menționează, reclamantul că în timpul controlului a prezentat inspectorilor fiscali toate documentele care confirmă că întreprinderea a executat pe deplin obligațiile fiscale cu agenții economici specificați în acest act, inclusiv facturile și dispozițiile de plată, însă necătînd la aceasta, IFS nu a indicat în actul de control din ce motiv a considerat ca fiind inexistente întreprinderile respective și din ce dată ele au fost apreciate astfel, ținînd cont de faptul că relațiile întreprinderi respective au avut loc cu câțiva ani în urmă, circumstanțe în care aprecierile IFS în această privință sunt nefondate și irelevante la caz.

A mai indicat reclamantul că, în pct. 1.8 al deciziei contestate este indicat, că SRL „Rumitox” neîntemeiat a trecut în cont TVA în sumă de 434 650 lei, aferentă lucrărilor de reparație a drumului, și TVA în sumă de 177 878 lei aferent lucrărilor de înlocuire a firelor electrice, însă, sumele respective se referă la lucrările indicate în pct. 1.1 al deciziei de sancționare, asupra căreia pîrîtul s-au expus deja, or, concluziile IFS în această parte sunt neîntemeiate.

Mai invocă reclamantul că, în capitolul III al deciziei IFS este indicat că SRL „Rumitox” a obținut un venit brut în sumă de 9 433 738 lei, în urma comercializării angro a producției alcoolice produse de producătorii autohtoni, în condițiile licenței respective retrase și este calculată amenda în aceeași sumă conform al. 4) art.10) al Legii cu privire la antreprenariat și întreprinderi.

Însă, norma legală respectivă prevede amenda în mărimea venitului brut din realizarea obținută în urma activității comercializării angro a producției alcoolice, adică în urma comercializării producției alcoolice, iar venitul brut în contextul normei date și conform practicii mondiale în economie și drept prezintă o diferență între cheltuielile aferente cumpărării producției alcoolice și profitul obținut în urma comercializării acesteia, diferența, ce constituie 1 455 812 lei pentru toată perioada de comercializare septembrie 2011 - iunie 2013 (livrări 12 140 600 lei - procurări 10 684 788 lei).

Respectiv, în perioada indicată în actul de control și decizia IFS, suma venitului brut trebuie să fie încă mai mică.

Mai indică reclamantul, că, conform al. 2) art. 16) din Legea cu privire la fabricarea și circulația alcoolului etilic și a producției alcoolice, licența se retrage de către instanța de judecată.

În acest context, indică că prin hotărârea judecătoria Ciocana mun. Chișinău din 25 aprilie 2012, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2012, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea Camerei de Licențiere către SRL „Rumitox” privind retragerea licenței,

Astfel, pentru perioada 23 august 2012 - 28 august 2013, pînă la emiterea deciziei de către Curtea de Apel, Camera de Licențiere a prelungit licența respectivă, fapt confirmat prin actul de control și decizia IFS, iar prin aceasta consideră că, Camera de Licențiere a recunoscut dreptul SRL „Rumitox” la obținerea/prelungirea licenței respective și comercializarea producției alcoolice în baza licenței date.

Respectiv, întreprinderea a comercializat producția alcoolică avînd licența necesară, iar din motiv că prin decizia Curții Supreme de Justiție 12 iunie 2013 s-a dispus retragerea licenței eliberată SRL „Rumitox”, întreprinderea nu a mai comercializat producția alcoolică.

Prin urmare, este de părerea că amenda calculată în sumă de 9 433 738 lei este neîntemeiată și urmează a fi anulată, or, pct. pct. 1.3, 1.7, 1.9, 1.10, 1.11, 1.12, din decizia IFS din 27 noiembrie 2013 conțin calcule incorecte și urmează a fi recalculat în condițiile anulării puncte menționate și contestate mai sus, iar capitolele II și IV la moment nu sunt posibile contestării.

La fel, menționează reclamantul că partea decisivă a deciziei IFS nr. 3347/2/7 din 27 noiembrie 2013, urmează a fi anulată ca fiind nefondată, fiind bazată pe o apreciere incorectă și subiectivă a inspectorilor fiscali, sau, Inspectoratul Fiscal de Stat urmează să acționeze și să respecte prevederile legii cu privire la antreprenariat și întreprinderi, abținându-se în acest sens să dea dispoziții agentului economic în ce privește relațiile cu alți agenți economici și anume de a efectua sau nu careva tranzacții, iar în cadrul verificării corectitudinii calculării și achitării impozitelor de către agentul economic să se conducă și de cerințele art.6) alin.8), art.8) alin. 1) lit. b), art. 11 al.1) Cod Fiscal.

Solicită reclamantul anularea actului IFS pe mun. Chișinău nr. 5-661573/3-510263 din 11 noiembrie 2013 și a deciziei de sancționare a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 3347/2/7 din 27 noiembrie 2013.

Prin hotărîrea judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 12 martie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2015, fost respins apelul declarat de către SRL „Rumitox” și menținută hotărîrea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la prevederile art. .24 alin.1) Cod fiscal care reglementează deducerea cheltuielilor aferente activității de întreprinzător și pct. 39 din Regulamentul cu privire la determinarea obligațiilor fiscale aferente impozitului pe venit, aprobat prin Hotărîrea Guvernului RM nr.77 din 30 ianuarie 2008, a stabilit că prima instanță corect a reținut că se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător, cheltuielile ordinare și necesare reprezentînd cheltuieli caracteristice pentru gestionarea anumitor tipuri de activități, fără de care este imposibil de a face business, care sunt definite atât cu indici calitativi, cât și cantitativi.

Astfel, stabilind că, SRL „Rumitox” a dedus în scopuri fiscale cheltuieli pentru reparația drumului în sumă de 2 173 252 lei pentru anul 2010, conform facturii fiscale MZ 1499959 din 19 octombrie 2010 eliberată de SC „Vilaria” SRL și cheltuieli de înlocuire a firelor electrice de tensiune înaltă în sumă de 889 388 lei pentru anul 2011, în baza facturii fiscale MZ 3625447 din 28 ianuarie 2011 eliberată de către SA „Hideco”, fără a dispune de „drum” înregistrat în evidența contabilă la „mijloace fixe” și fără a avea intrări de fire electrice de tensiune înaltă la „materiale”, instanța de apel a considerat drept neîntemeiate argumentele SRL „Rumitox” precum că

drumul care a fost reparat, este o parte integrantă a terenului ce-l deține în proprietate și se află la balanța întreprinderii, or, în cadrul controlului s-a stabilit că în evidența contabilă la contul 123 (mijloace fixe), nu este înregistrat mijlocul fix drum, prin ce a și fost micșorat venitul impozabil în aceeași mărime.

Sub acest aspect instanța de apel a considerat neîntemeiate și afirmațiile SRL „Rumitox” vis-a-vis de existența documentelor contabile ce confirmă recepționării lucrărilor de la SA „Hideco”, și a remarcat că nu este clar, din care considerente, în evidența contabilă la contul 211 (materiale) nu este înregistrat „fir electric” de tensiune înaltă, ceea ce confirmă neutilizarea serviciilor în procesul desfășurării activității de întreținător, prin ce a și fost micșorat venitul impozabil în aceeași mărime, cu atât mai mult că, în rezultatul controlului de contrapunere la SA „Hideco” executorul lucrărilor de montare a firelor electrice de tensiune înaltă, efectuat în cadrul controlului fiscal, s-a stabilit că în procesele - verbale de recepție a lucrărilor nu sunt reflectate ca materiale utilizate „fire electrice de tensiune înaltă”.

Totodată, invocând prevederile art. 90² alin.1) Cod fiscal, în vigoare pînă la data de 13 ianuarie 2012, instanța de apel a stabilit că, în perioada anului 2009, SRL „Rumitox” a efectuat contribuții bănești în scopuri filantropice către Biserica Nașterea Maicii Domnului depășind limita stabilită de legislație pentru astfel de cheltuieli, fără a calcula și achita impozitul de la cheltuielile efectuate peste limită stabilită, în sumă de 6 000 lei.

În același timp, referindu-se la reglementările art. 92 alin.1) Cod fiscal, care statuează achitarea impozitelor reținute la sursa de plată și prezentarea către organele fiscale și contribuabili a documentelor privind plățile și/sau impozitele reținute, instanța de apel a stabilit că, deoarece SRL „Rumitox” în perioada anului 2011, în luna mai, a micșorat suma impozitului calculat cu 1 285 lei, (suma impozitului calculat fiind de 3 052 lei, suma ce urma a fi calculată 4 337 lei), iar în luna noiembrie a majorat suma impozitului calculat cu 43 lei (suma impozitului calculat fiind de 4 710 lei, suma ce urma a fi calculată 4 666 lei), urma să reflecte impozitul pe venit reținut la sursa de plată în perioadele fiscale în care s-au efectuat plățile.

Iar, reținînd incidența art. 99 alin.1) Cod fiscal, care statuează livrările efectuate la un preț mai mic decît cel de piață, fără efectuarea plății, în contul retribuirii muncii, instanța de apel a stabilit că reclamantul înregistrînd livrări la un preț mai mic decît cel de piață, urmare a relațiilor specifice stabilite cu consumatorii SRL „Tapet”, SRL „Vilaria”, SRL „Multievo”, SRL „Arvita Dec”, SRL „Repost Corn” urma să considere ca valoare impozabilă a livrărilor respective valoarea lor de piață, însă SRL „Rumitox” a diminuat TVA aferentă livrărilor cu suma de 2 789 960 lei ca urmare a relațiilor specifice stabilite cu cumpărătorii SRL „Tapet”, SRL „Vilaria”, SRL „Multievo”, SRL „Arvita Dec”, SRL „Repost Corn”, inclusiv în: ianuarie 2009 cu 11 248 lei, februarie 2009 cu 464 416 lei, martie 2009 cu 412 168 lei, aprilie 2009 cu 134 888 lei, mai 2009 cu 143 451 lei, iunie 2009 cu 37 423 lei, iulie 2009 cu 39 726 lei, octombrie 2009 cu 48 880 lei, noiembrie 2009 cu 169 722 lei, decembrie 2009 cu 188 655 lei, ianuarie 2010 cu 191 681 lei, februarie 2010 cu 36 249 lei, martie 2010 cu 193 238 lei, iunie 2010 cu 600 lei, decembrie 2010 cu 161 844 lei, ianuarie 2011 cu 51 597 lei, aprilie 2012 cu 87 639 lei, mai 2012 cu 100 836 lei, iunie 2012 cu 128 950 lei, iulie 2012 cu 56 749 lei, august 2012 cu 30 407 lei, octombrie 2012 cu 48 293 lei, februarie 2013 cu 13 114 lei și mai 2013 cu 38 186 lei.

Concomitent, instanța de apel a invocat prevederile art. 99 alin. 4) Cod fiscal, în conformitate cu care, mărfurile, serviciile livrate subiectului impozabil pentru

desfășurarea activității sale de întreprinzător, care ulterior au fost transmise altor persoane se consideră livrare impozabilă efectuată de către acest subiect, valoarea impozabilă a livrării menționate constituie valoarea achitată de către subiect pentru livrarea destinată desfășurării activității sale de întreprinzător și a stabilit că transmiterea de către SRL „Rumitox” fără plată a materialului publicitar (calendare, tricouri, suvenire, stilouri ș.a.) în adresa altor persoane, se consideră ca livrare impozabilă, iar valoarea impozabilă a livrării date constituie valoarea achitată de SRL „Rumitox” la procurarea acestuia.

Însă, la acest capitol, SRL „Rumitox” nu a calculat TVA în sumă de 104 211 lei de la transmiterea (livrarea) fără plată a materialului publicitar (calendare, tricouri, suvenire, stilouri ș.a.) inclusiv: în perioada mai 2009 în sumă de 28 121 lei, iulie 2009 în sumă de 28 403 lei, octombrie 2009 în sumă de 2 570 lei, octombrie 2009 în sumă de 16 963 lei și în decembrie 2009 în sumă de 28 154 lei.

Instanța de apel a mai remarcat prevederile art. 101 alin.(1) și art. 102 alin. (1) Cod fiscal, care statuează modul de calculare și achitare a TVA și trecerea în cont a TVA pe valorile materiale și serviciile procurate și a stabilit că SRL „Rumitox” a trecut nejustificat în cont în perioada fiscală iulie 2012 - august 2012, TVA în sumă de 1 220 178 lei aferentă procurărilor înregistrate de la SRL „Malul Nistrean”, care nu a declarat și nu a achitat TVA aferentă livrărilor efectuate fiind anulat ca subiect al impunerii cu TVA la data de 17 august 2013, în perioada fiscală octombrie 2010, TVA în sume de 434 650 lei aferentă procurărilor înregistrate de la SC „Vilaria” SRL, pentru servicii de reparație a drumului de care întreprinderea nu dispune (conform datelor evidenței contabile), ceea ce denota faptul neutilizării serviciilor în procesul desfășurării activității de întreprinzător și respectiv, nu poate fi acceptată nici TVA spre trecere în cont aferentă acestora, și în perioada fiscală ianuarie 2011, TVA suma de 177 878 lei, aferentă procurărilor înregistrate de la „Hideco” SA, pentru lucrările ce țin de înlocuirea firelor electrice de tensiune înaltă, de care agentul economic nu a dispus, întrucât în evidența contabilă la contul 211 (materiale) nu a fost înregistrat la intrări - fir electric de tensiune înaltă și nici în procesul - verbal de recepție a lucrărilor de către beneficiar nu au fost reflectate ca materiale utilizate.

Or, TVA aferentă serviciilor sus menționate nu poate fi acceptat spre trecere în cont.

La fel, instanța de apel a invocat prevederile art.8 alin.1) lit. a) pct.6) din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător în conformitate cu care importul, păstrarea și comercializarea angro a producției alcoolice și/sau a berii importate se supune licențierii și a remarcat art.10 pct.4 din Legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi care statuează reglementarea activității de antreprenoriat și a concluzionat că în perioada 28 martie 2012 - 12 iunie 2013 SRL „Rumotix” a desfășurat activitate privind comercializarea angro a producției alcoolice produsă de producătorii autohtoni, obținând un venit brut din această activitate în suma de 9 433 738 lei, deși Licența AMMII nr.038007 din 23 noiembrie 2011, privind păstrarea și comercializarea angro a producției alcoolice produsă de producători autohtoni a fost retrasă de către Camera de Licențiere prin Decizia nr.42 din 28 martie 2012, menținută prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 12 iunie 2013, sau SRL „Rumitox” întemeiat a fost sancționată cu amendă, pentru desfășurarea activității fără licență, în mărime de 9 433 738 lei.

La 14 decembrie 2015, SRL „Rumitox” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și

hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului recurentul a invocat că în cadrul examinării cauzei, instanța de apel a admis încălcarea normelor de drept material, atât prin neaplicarea legii ce trebuia aplicată, aplicarea legislației ce nu trebuia aplicată, precum și prin interpretarea eronată a legii.

Mai mult decât atât, invocă că instanța de apel a examinat unilateral și arbitrar cauza punînd la bază doar argumentele invocate de pîrît/intimat, fără a motiva în careva mod respingerea argumentelor invocate de reclamant/apelant și temeiurile de drept la care acesta a făcut trimitere și pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția.

Astfel, susține că la adoptarea hotărîrii/deciziei instanțele ierarhic inferioare au încălcat vădit normele imperative la care a făcut trimitere reclamantul /apelantul, susținînd acțiunile ilegale ale IFS Chișinău, însă fără a prezenta o careva argumentare sau motivare a soluției sale și fără a specifica motivele de respingere a argumentelor reclamantului/apelantului.

Sub acest aspect menționează că conform art. 6 al Convenției CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa.

Prin urmare, conform practicii CEDO, instanțele de judecată, în vederea respectării dreptului părții la un proces echitabil, este obligată să-și motiveze soluția și să indice clar motivele pentru care au fost respinse probele și argumentele invocate de părți, astfel ca urmare a adoptării hotărîrii să nu rezulte că persoana n-a fost auzită.

În speță însă, instanțele ierarhic inferioare s-au limitat doar la citarea argumentelor invocate de reclamant/apelant și de pîrît/intimat, fără a prezenta aprecierile și argumentările privind respingerea acestora cu trimitere concretă la normele legale imperative, adoptînd astfel o hotărîre contrară acestor norme.

În context, invocînd art. 24 alin. (3) al Legii contenciosului administrativ, în conformitate cu care la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pîrîtitului, iar în materie de despăgubire, sarcina probațiunii revine ambelor părți și prevederile art. 214 alin. (2), 216 alin. (2) Cod fiscal, care reglementează, principiile generale de efectuare a controlului fiscal și verificarea faptică, indică că instanța de apel a lăsat fără apreciere faptul că la materialele dosarului n-a fost prezentată Decizia nr. 13860 din 10 martie 13. privind inițierea controlului fiscal la SRL „Rumitox” și care a acordat dreptul inspectorilor fiscali de a efectua controlul fiscal, or, lipsa deciziei de inițiere a controlului fiscal confirmă incontestabil ilegalitatea rezultatelor acestuia, precum și a Deciziei de sancționare.

Mai mult decât atât, potrivit actului de control, controlul fiscal inițiat la SRL „Rumitox” a fost suspendat pînă la data de 11 martie 2013, și urma să continue începînd cu data de 12 noiembrie 2013.

Cu toate acestea, fără a expira termenul de suspendare a controlului și fără ca controlul să fie reluat, IFS Chișinău a întocmit în ultima zi de suspendare a controlului, în lipsa contribuabilului Actul de control fiscal cu expunerea subiectivă și tendențioasă a concluziilor sale privind încălcările admise de întreprindere.

Prin urmare remarcînd art. 216 alin. (8), și 246 alin.(1) Cod fiscal, care statuează verificarea faptică și termenele de examinare a cazului de încălcare fiscal,

insistă că IFS Chișinău nu numai că nu a respectat dreptul contribuabilului de a participa la efectuarea controlului, nu i-a fost prezentat actul de control pentru depunerea dezacordului, dar a și ignorat dreptul acestuia de a se apăra, de a participa la examinarea cazului de încălcare fiscală, încălcând procedura și termenii de adoptare a deciziei din 27 noiembrie 2013, circumstanțe ce confirmă incontestabil controlul efectuat de IFS Chișinău este ilegal, contravine legii și procedurii prevăzute de ea, iar Decizia din 27 noiembrie 2013 prin prisma art. 26 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ urmează a fi anulată.

Instanțele ierarhic inferioare, însă au ignorat argumentele invocate atât în privința lipsei de competență a IFS Chișinău de a efectua controlul, cât și în privința încălcărilor de procedură admise de IFS Chișinău la emiterea actului administrativ și nu au argumentat respingerea acestor argumente, circumstanțe în care este evident că atât prima instanță cât și instanța de apel nu au aplicat legea ce trebuia să fie aplicată, iar acest fapt constituie temei de casare a hotărârii și deciziei în temeiul lit. „a” din art. 432 (2) CPC.

Totodată, referitor la încălcările pretinse ca fiind admise de către SRL „Rumitox”, menționează că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele de fapt ale cauzei, au ignorat circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului, și nu au aplicat legea ce trebuia să fie aplicată, pronunțând o decizie ilegală și neîntemeiată de respingere a acțiunii.

La 19 februarie 2016, IFS de Stat pe mun. Chișinău a depus referință asupra recursului declarat de SRL „Rumitox”, invocând netemeinicia acestuia și legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 14 decembrie 2015, împotriva deciziei instanței de apel din 20 octombrie 2015, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Rumitox” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Rumitox” nu se

încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Rumitox” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Rumitox” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Rumitox” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Maria Ghervas